

Előfizetési árak:

Félsz évre . . . 6 frt — kr.
 Élévre . . . 3 „ — „
 Negyedévre . . . 1 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 50 „
 Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
 (Nádasy-féle ház)
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó fölszó-
 lalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.

hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény inté-
 zendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek föl

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Hochrein József és fiai (Széchenyi-tér), Köszl János (fő-tér), Böhm Manó (fő-utca) papir- és könyvkereskedéseiben.

Előfizetési fölhívás

Pécsi Figyelő (Pécsi Hirlap)

hetenként kétszer megjelenő politikai lapunkra, mely a legelterjedtebb, legtöbb példányban megjelenő és legolcsóbb helyi közlöny.

Lapunk immár 21 éve lankadatlan kitartással harcol a függetlenségi és 48-as eszmék mellett az igaz szabadelvűség, demokráta és hazafias gondolkodás lobogója alatt, mely céljának eléréseért ezentul is folyton fog küzdeni.

Az új negyed közzététel tisztelettel kérjük úgy az eddigi előfizetőinket, mint a nagyközönséget, hogy lapunkat továbbra is becses pártfogásukra méltassák.

Előfizetési árak:

1 hóra csak 50 kr. (1 korona)
3 „ 1 frt 50 „ 3 „

Az előfizetési pénzeket kérjük minél előbb beküldeni, hogy a lap szétküldésében zavar ne támadjon.

Hátralékosainkat is kérjük, hogy hátralékaikat mielőbb beküldeni sziveskedjenek Teljes tisztelettel

A „Pécsi Figyelő”
 (Pécsi Hirlap)
 kiadóhivatala.

A t ű z.

Alig mulik el hét, hogy a vidékről tüzesetről ne kapnánk elszomorító tudósításokat. És mivel ez időszakban a tüze-

tek évről-évre ismétlődnek, valóban elmondhatjuk, hogy a falusi tűzveszélyeknek most van a szezonja, midőn a szalma és takarmány be van hordva a beisóségekbe s e gyulékony anyagot még nem áztatja a tartós őszi eső.

A tüzesetek oka gyakran a vigyázatlanság, sok esetben az a rossz szokás, hogy a kendert kemenczén szárogatják, sokban a pipa, legtöbb esetben pedig a gyermekek, kik felügyelet nélkül hagyatván, játék közben csinálnak tüzet, mely felégeti a falvakat.

Gyújtogatás ritkaság; talán azért is, mert a vizsgálat ilyesmit csak kevés esetben derithet ki; a baj orvosságát tehát mégis úgy kell megállapítani, a hogy a baj oka legtöbb esetben jelentkezik.

Különbben is a büntető-törvény elég szigorú büntetéseket szab a gyújtogatóra, tehát e részben többet tenni nem lehet; a fődolog az volna, hogy miként lehetne a nép rossz szokásait és könnyelműségét megszüntetni, egyuttal pedig azt is megakadályozni, hogy a gyermekek játéka tűzveszélyt ne okozhasson.

Nagyon könnyű válasz e kérdésekre az, hogy a népet oktatni kell s erkölceit, szokásait nemesíteni; ám ezt a tanácsot már nagyon rég óta adják a humanisták, de sokkal könnyebb azt adni, mint végrehajtani. Különbben is a pap és tanító mindenhol csak a jót prédikálják s nem rajtuk mulik, ha az erkölcsi tanítás többé vagy kevésbé használ. Ez esetben pedig annál inkább kellene használnia, mivelhogy

a nép érdeke, anyagi érdeke is hozzá van kötve: ámde a jámbor tanácsok dacára vannak tüzesetek, melyek falvakat pusztítanak el s generációkat tesznek koldusokká.

Nem kicsinyeljük az erkölcsi oktatás hatását, de azt hisszük, ennél radikálisabb eszközökhöz is kellene nyulni.

Ilyenekben is bőségben van a tetszetős tanács, melyek nagy része törvények és szabályrendeletekben nyert már is alkalmazást.

Ezek között első az építkezési rend, mely nagyon sok okos paragrafust tartalmaz; ilyenek a tűzrendészeti szabályrendeletek, melyek a községi tűzoltóság szervezéséről, tűzvesz ellen való óvó intézkedésekről, a takarmány s gabona czélszerű elhelyezéséről s efélékről szólnak.

Ámde a törvények és szabályrendeletek megalkotása is sokkal könnyebb volt, mint azok pontos végrehajtása. Elvégre is a mi közigazgatásunk nem oly tökéletes, hogy attól oly kifogástalan munkát lehetne várni, miként azt a kormány és törvényhozás bölcsessége megkövetelné.

A falusi előjáróság tagjai elvégre lehetnek igen jóra való gazdaemberek, kik azonban a kitűnő törvény vagy szabályrendelet intenczióit meg nem értik, hanem a büntető határozatokban szekaturát látnak, a minthogy van is abban sok ilyesmi.

Tehát habár teljes mértékben fenn kell is tartani s lehetőleg végrehajtani e

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

Sülyedtség.

Valóban megható a jó öreg Don Juan Ponce de Leon szomorú históriája. Csupa gerliczebugással hangos, mámoros szerelem volt az ő ifjúsága, s a Fényes Fülöp mesés udvarában senki sem tudta annyi grace szal, poézissal lejteni a hullámos menuettet, mint ez a bájos, enivaló apród. Ám az idő az apródokat sem kiméli az ő határozottan megrovandó következetességében s így a derék lovag arra ébredt egy verőfényes őszi reggelen, hogy kegyetlen égi kezek megkonditották feje fölött a szerelem lélekharangját. A billet-doux megfogyatkozának veszedelmesen, hamisítatlan kék vére boszantó nyugodtsággal lüktetett a hamvas, vakító vállak kaczer hullámzására s a menutte egyre jobban vonta roppanó bokáit a sivár próza felé. S ez a derék Dont módfelett elszomorítá. Ah! ha ő még egyszer érezhetné azt az édes, bizsergő szibbatagságot, melyet csak fiatal, duzzadó erőből csal ki két domboru, meleg kar fojtogató ölelése, ha lehetne boldog ura még egyszer egy kéjes, tü-

zetszóró fehér testnek, hiszen olyan jó, istenem, olyan jó is az a szerelem. Szeretett volna csudamód megifjodni. S lám, egyszer csak honnan, honnan nem, előáll egy ránczokban gazdag ábrázatu, élemedett cigányasszony, a jó Káka, a ki hajlandó ő nagyságát elvezetni Bimini szigetére, a hol is csak olyan, ha nem különb legény lesz belőle ismét, mint annakelotte . . . A jó Káka aztán vezette is egy darabig a derék lovagot — az orránál fogva, — de nem annyira Bimini szigetére, a hova sohase jutott el, mint holmi rejtelmes mixturák segítségével az öreg urak igazi, örök megifjodásának mentsvárába. Don Juan Ponce de Leon sohasem öltötte föl többé karsu bokáira finom, áttört seiyemharisnyáit, pillangós czipellőit, hogy ellejtse a szerelmesek menuettejét — ellenben kapta magát és meghalt . . .

Egy kissé tulong túl hivságos vidámsággal irtam meg talán a szegény lovag történetét, ám ha tettem, voltanak reá okaim. Hiába, vannak dolgok ezen az utvesztő világon, melyek a maguk szomorú, tragikus mivoltukban is nevetségesek maradnak in infinitum. A szegény lovag valóban megérdemli tőlünk, hogy elsirassuk őt álmaival, sóvárgásával, hiszen, Istenem, az ő emberi gyarlósága annyira érthető. Szeretni vá-

gyott és szeretettni, deres fejvel bár, de avval a tiszta öntudattal, hogy az egyedül illetékes ítélő szép szemek hálás mosolylyal sugározzák reá bocsánatukat ezért a keilemes ostobaságért. És ez se nem szomorú, se nem tragikus, se nem nevetségese — em beri egyszerűen. A nevetségese csak ott képződik, midőn a kopasz úr szomjas fizignomiával elsóhajtja ezt a bolond vágyát az indiskrét holdnak, a szomorú, a tragikus ott, a hol a jó Káka inszczenirozza pokoli gyalázatos-sággal az ő setét intrikáját szegény Ponce de Leon! Hát megvénült! Istenem, de mikor édes mindnyájunk közös végzete volna ez. Megvénült navartai Henrik, sőt a derék seingalti nemes, Casanova, s a kedves Faublas is, kiről irva vagyton, — „hogy olyan vala az ő gyermekarcza mint a habzó tejszinen lebegő rózsaszirm” — s hogy olim lord Byronnak csak holló-fürtös portréjában kereshetnek rövid ruhás, iskolát roví kicsi leányok zöld álmaikhoz olajat a tüzre, az igazán csak azon múlt, hogy ez a szerelmes versirő gentleman sietett fiatalon meghalálozni. És ez így van jól. Olyan szép az az öregség. Meleg, puha, akár az a füles bőrkarosszék, melyben végigéli ki-ki. Azt hiszem, ha engem odáig hurcolna a végzetem, hogy kóczos fejemet megesse a dér, olyan nyugodtan tudnék meg-

törvényeket és szabályrendeleteket, ezzel megelégedni még sem lehet.

Ama módokhoz kell nyulni, melyekkel a tűzvész által eshető károkat lehetne kevesbíteni.

Ez pedig nem más, mint a tűzkárok ellen való biztosítás.

A ki azonban népünk gazdasági és életviszonyait ismeri, az bizonyára tudni fogja azt is, hogy a biztosítás nálunk igen drága s minél szegényebb az a hajlék, melyet biztosítani akarunk, annál drágább a biztosítás.

Falvainkban levő épületek ugyanis tulnyomó részben szalmatetővel bírnak, sőt legtöbb helyen a falak se állják ki a tüzet, a gazdasági épületek a szoroson egymás mellett levő házak végében, egy csoporton állanak; a gazdálkodás haszna és kényelme megkivánják, hogy a takarmány és szalma, górék és pajták az istállók közelében legyenek, a mint hogy ugy is van mindenütt falvainkban, sőt a télre gyűjtött tűzifa se lehet távol a lakásoktól. Szóval minden parasztháztáj egy kész tűzfészek.

Ezen segíteni nem lehet, tehát minden éghető kellene a gazdának biztosítania.

Amde a biztosítás épen ezért nagyon drága, sokszor többet kell érte fizetni, mint adóban; tehát a nép gazdasága azt nem igen bírja ki.

Hallottunk olyasmit is, hogy némely községben a vagyonosabbak se mernek biztosítani, mert a nép — talán véletlenül — azt tapasztalta, hogy a hol a biztosítatlan épületek közt elszórva vannak biztosítottak is, ott gyakoribb a tűzvész; részint kapzsiságból gyujtva, részint azért, mert a ki sajátját biztosítottak tudja, az kevésbé óvakodik a tűztől.

A nép tehát ingerült azokra, kik biztosítanak.

Biz' ebben is van valami; mert a biztosító társaságok első sorban a jó üzletre néznek, az objektumokat nem a valódi értékig biztosítják, hanem a nagyobb díj kedvéért bármely magas becsérték erejéig is felveszik a biztosítást. Ez pedig sok embert, főképp az együgyű parasztot, elcsábítja s magasra biztosított házat a nyereségért felgyujtja, nem tudván, hogy majd

végre is csak a lehetőleg kevés összegben megállapított kárösszeget kapja meg.

Tehát nem segítene más a bajon, mint az általánosan kötelező állami biztosítás behozatala.

Annyit irtak már erről, hogy bővebben indokolni nem is tartjuk szükségesnek. Mindenki elismeri ennek hasznos voltát, mert hiszen a tűzvészek okozta kár nagy része így mindenkor megtérülne, olcsó is volna, a gyujtogatás csaknem ki volna zárva s okvetlen jövedelmezne az államnak is.

De egy nagy akadálya van: az, hogy sák hatalmas pénzintézet érdekeit sértené és sok jó existenciát semmisítené meg vagy kényszerítene más kereseti térre, minek szocialisztikus és közgazdasági eredményeit kiszámítani nem lehet.

Tehát nem igen van hozzá remény, hogy ez áldásos intézmény valaha létrejőjön.

Legujabban a gyufa állami monopóliumát is ajánlják, mely lehetővé tenné azt, hogy csak vegyi gyufa gyártassék, mely drágább, tehát jobban megbecsülné a nép és mivel csak a saját tasakján gyulad meg, nem okozna tűzvészt az elszórt és a gyermekek kezeibe került gyufa.

Lehet, hogy ez is javítana valamit a bajon, de kérdés, vajjon a monopólium nem ütközik-e oly ipari és gazdasági érdekekbe, melyeket szintén kell az államnak respektálnia.

Meg kell tehát maradni az eddigi palliatív intézkedések rendszere mellett: milyenek a népnevelés, a törvény, szabályrendeletek, tűzoltó-egyletek hatósági és társadalmi szervezése, ovodák és a magánbiztosítás.

Ha a községi közigazgatás intelligensebb kezekbe jut, a közigazgatási felsőbb hatóságok új szervezete pedig lehetővé teszi a hathatósabb ellenőrzést s a törvények és rendeletek pontosabb végrehajtását, akkor valószínű, hogy a helyzet így is javulni fog.

Fejedelmek Baranyában.

— Saját külön tudósítónktól. —

A fejedelmek Mohácsra érkezésük után az Orienten a vadász-területre hajóztak, hogy a boldogult Rudolf trónörökös által híressé tett

lenni remények, álmok híján. Táplálkoznám az emlékeimmel s csöndesen melengetve gembere-dett lábaimat a kandalló rostélyán, várnám azt a bizonyos kaszást, a ki, valószínű, hogy rólam sem feledkezik meg annak idején. S egyszer csak — szeretném, ha tiszta, csillagos ég borulna a fellegekre akkor — meghalnék én is fog, haj és illúziók nélkül, a minthogy születtem egy nedves, fehér reggelen fog, haj és illúzióknak nélküle . . .

Nos igen — Don Juan Ponce de Leon meghalt, hogy hamvaiból támadjanak ezrei a Don Juan Ponce de Leonoknak. Mert vannak ők sokan. Az aszfalton, a kioszkban, a parquette terpetinszagu légkörében hullámanak ők jól szabott smokingban, kifogástalan ing-plastronnal, gomblyukukban mindig friss gardénaival. Am ne higye valaki, hogy ezek a kifogástalan urak talán a nagyapák kiterjedt családjából valók. Nem. Fiatalok ők éveiknek száma után, gyermekek még igazában. Csak arcukon ül valami sajátságos kifejezés, valami fanyar, unott, — blasée — mondaná Mlle De-Gerando. Olyanoknak látom én őket az én inobjectiv, csufondáros szemekkel, a minő lehetett a derék Falstaff, mikor centiméterrel méregette a nyakán a sör-

állást. Pedig valószínű, hogy ők diszei, virágai e mi sokat dobált, szomorú hazánknak . . .

De már én igazán nagyon szomorú vagyok. Nevetnem kell, ha magam elé képelem a derék castiliai nemest, — a ki fehér hajjal, nyilálló köszvényével, fénytelen szemei alatt a hátgerinc-sorvadás rózsaszínű foltjaival előre nyalogatta az ajkát a jó Káka elképzelt méze után — s csöndes, sejtelmes melanchólia fog el, elnézvé a XIX. század Ponce de Leonjait — a kik harmincz esztendővel kénytelenek Bimini után sóvárogni. Ezek a fiatal aggastyánok, fényes, tömött hajukkal, gondosan süttött bajszukkal, fanyar mosolygásra ránduló ajkaik fölött, rettegve gondolnak arra a pillanatra, melyben egy szerelmes asszony, feledve a világ minden conventióját, csupán a férfi osztja kéjre szomjas, csucsorított ajakkal karjaikba vetné magát. És udvarolnak biztosan, merészen, szemtelenül, — s udvariatlanok anynyira, hogy még az utolsó pillanatban sem kímélik meg azt a szegény asszonykát a kiábrándulástól. Am ők gavallérok és valamiképen az ők koronás doyenje, ő fensége Albert Viktor walesi herceg úr, a térdszalag rend „mocsoktalan és makula nélkül való lovagjainak“ nagymestere

főherceglaki uradalom erdő-rengetegeiben vadászzenvedélyöknek áldozzanak. A vadászat nem valami fényes eredménnyel végződött, a több napi vadászat eredménye összesen 20 vad lett. De nem sikerült elejteni a német császárnak szánt 24 agacsos fehér szarvast, mely a vadászterület egyik legnagyobb vezetése.

A nagyközönség azonban e nem egészen sikerült vadászat emlékét mégis hosszú éveken át meg fogja őrizni. Szép, feledhetlen napok lesznek ezek a köznépre, mely az ily szinopájú jeleneteknek, mint a minők ezen idő alatt Mohács táján lejátszódtak, nem igen lesz egy-hamar szemtanúja.

Igy az elmúlt vasárnap úgy Mohácsra, mint Izabella földön nem mindennapi látványossággal kedveskedett a misera plebsnek.

Mohácsra szombaton sebbel-lobbal mégis csak megkezdtek ujólag a féibeszakadt díszítést. A püspöktemplom főbejárata cserfa-guirlandokkal, szász és bajor zászlódiszszal lett ékesítve, az országúttól a templomig fasorokat ültettek s az utat fűszönyeggel borították.

Kevéssel tíz óra előtt a szász király és Lipót, bajor herceg, a magyar király veje, Mohácsra érkeztek a vadászterületről. A hajóállomáson több ezer ember várta a magas vendégeket, kik a hajóból való kiszállás után nyomban a templomba hajtottak a püspök díszfogatain. A püspöktemplom előtti téren ismét több ezer ember verődött össze, hogy tanúja lehessen annak a különben nem mindennapi jelenetnek, hogy Mohácsra a kis püspöktemplomban két királyi vérből származó embert lásson a templomba lépni. Nem volt olyan község a mohácsi járásban, melyből a „ritka“ napra tizen-buszan nem jöttek volna a nap — csudájára. Persze, hogy csak kocsizó vadászokat látott, de ezt látni is boldogságszámba ment náluk, dacára annak, hogy a tulajdonképi istentiszteletből való „látományt“ át kellett engednie a boldog halandó — „választottak“-nak. Hát bizony úgy volt, hogy azok, a kik egész életükön át szorgalmasan látogatták a templomot, azok a múlt vasárnapon kinrekedtek s azok, a kik minden sátoros ünnepen járnak el a templom — mellett, voltak a szerencsés választottak. Ez már így van, no de hiszen staffage-nak is kell lenni. Kétszáz jegy adatott ki a nagyon „megválasztottaknak“, holott a templomba még kétszázat bizvást beereszthettek volna. Dulánszky püspöki jószágigazgató be is engedett volna még egy nagy tömeget, de az már el lett riasztva s így csak a templomon kívül zajongott. Fájdalom, de a helyzet signaturája itt is, a fogadtatásnál is az volt, hogy a népet lehetőleg kiszorították. Pedig — higgyék el urak — Baranyában nincsenek nihilisták, sem bombában utazó merénylők. Kár ilyed békés ünnepeken oly nagyon esillogtatni azokat a csendőrszuronyokat. Magyarországon már régen nincsenek király-gyilkosok. Vannak Mohácsra is veteránok, tűzoltók,

a világ legkorrektebb phlegmájával hajol meg, midőn a szemébe vágják, hogy hamis kártyásokkal lumpol, — ők i oly bámulatos eleganciával mosolyognak, mikor az a remegő, félőrült asszony gyilkos megvetéssel végigméri őket:

— Sajnálom, Asszonyom . . .

„Fi-donc, messieurs!“ — rikkantaná Mme. Judic az ő saját külön cocotte nevetésével. Valóban megható. A nyugalom időtlen idők óta próbaköve volt a világ minden perfekt gavallérajának, s önök dicséretesen megállták ezt a próbát. Hogy az a szegény asszony, a kit önök otthagytak tehetetlenül vonaglni a perzsa szőnyegen, szívében a csalódott, szertefoszlott vágy őrlétkinjával, picziny, elefántesontagyu revolvert szegez-e gyilkos szegényében megpattant szívének, — vagy ha több esze van, — hogy önöket a legrettenetesebb undorral kikaczagja, angol cipőik nyomát megvetően leköpi e: óh! az nem érdeklí önöket. Hiszen látták önöket együtt az aszfalton, a páholyban, látták intime suttagással föléje hajolni a pihegő, domboru kebelnek, olvasták, — mert önök mutogatták, uraim! — egy szerencsétlen, nem rossz asszony lázas, mámoros levelét: mi kellene még a gentlemanlike-

csendőrökre ily esetekben mentől kevesebb szükség van — a rend főtartásánál. A csendőrezredes bizvást bureaujában dolgozhatott volna nyugodtan.

A fejedelmi misén Walter Antal kánok celebrált Keserits mohácsi esperes és Götz pécsi székesegyházi sekrestye-igazgató segédlete mellett. A mise alig tartott tovább félóránál. A misén Glatt karmestere alatt a Gregoriánus kis énekesei zengték a karokat. Jól eső látomány lett volna a népre nézve a szász király áhitatos buzgalma. A szász király, valamint Lipót bajor herceg egyszerű vadász háziöltönyben jelentek meg a misén, ép így szárnysegédek is. Jelen voltak még Rampelt, Nemegyei főhercegi uradalmi vezérférfiak, úgy Dulánszky püspöki uradalmi jószágkormányzó, Hinka László, püspöki uradalmi ügyész, Felsmann huszárkapitány, Trixler Károly főszolgabíró. Perczel Béla szolgabíró fényes díszmagyarban stb. Mohács és vidékének hölgyközönsége valláskülönbség nélkül igen szép számban volt képviselve. Kívül a templomon ezer és ezernyi ember volt a legkülönbözőbb népviseletben, mivelhogy ebben Baranyának ez a vidéke különösen gazdag. A mise után a magas vendégek visszahajtottak a hajós lobogókkal kidíszített hajóállomásra ezernyi torok éljenzése közt, aztán a „Fecskén“ visszahajókáztak a vadászterületre.

Hétfőn délután 4 órakor vett e vidéktől búcsút a szász király és Lipót bajor herceg. A „Fecske“ hozta e két fejedelmi vadászt Mohácsra. Kiséretükben voltak Frigyes főherceg az 52. gy. ezred ezredesti egyenruhájában, Kardos Kálmán főispán, Sztáray gróf dragonyos főhadnagyi egyenruhában, Rampelt főigazgató stb. A király a legnyájasabb emberek közül való, szives, leereszkedő modora mindenkit meglepett. A „Fecske“ fedélzetén a bemutatásoknál a legszívélyesebben fogott kezét Trixler Károly főszolgabíróval, Perczel Béla szolgabíróval, Koszka csendőrszázadosal s Spalla csendőrhadnagygyal. A népet mindenkor kalaplemezessel üdvözölte az agg király. Kevéssel 4 óra után hagyta el a rokonszenves öreg uralkodó a mohácsi állomást a nép sűrű éljenzései közt.

A búcsú-ünnepség fénypontja persze esti 6 órakor volt, midőn II. Vilmos német császár érkezett meg Mohácsra, hogy elhagyja a vadász vidéket. A fényárban uszó Orient hozta a hatalmas császárt a legfényesebb társaság környezetében. E hajón jöttek a császárral a dunagőzhajós társaság és a pécs-mohácsi vasuti igazgatóság legfőbb hivatalnokai: Ullmann, Thaly, Szuppan, Kuh stb. Ugyancsak ott láttuk Kardos Kálmán főispánunkat is Daróczy titkárával, ez utóbbit hnszárhadnagyi egyenruhában. A kikötőben számos dunagőzhajózási főtisztviselő, köztük a mohácsi ügynökségtől Wilfinger, Dömötör s Publig hajózási tisztviselőket. A német császár most is ugyanazon vadászkozútumban volt, mint a megérkezésénél. A hatalmas ural-

kodó ezuttal nem volt oly jó hangulatban, mint a megérkezésénél. Senkit ki nem tüntetett megszólításával, kivéve a vasuti díszpavillon előtt Köry Gyula főfelügyelőt. Csak a búcsú pillanatában melegedett fel s hévvel rázta meg Frigyes főherceg kezét hosszasan, kitől ekkor igen melegen búcsúzott el.

A nép ez estén kevésbé volt kiszorítva a pályaház körüli térről, mint a megérkezésénél s még sem fordult elő legkisebb rendellenesség sem. Frigyes főherceg a császár eltávazása után kocsin hajtatott a főherceglaki uradalom legfőbb tisztjeinek kíséretében Főherceglakra.

Lezajlottak a fejedelmi napok. A magyar nép lelkesedése s üdvkiáltásai kísérik utjokban a magas vendégeket. Az ünnepből csak egy hiányzott: a magyarok imádott királyának jelenléte. Ha ő Főlsége is szerencsétlenné volna vidékünket látogatásával, úgy ezek a napok örökké feledhetetlenek volnának előttünk. Tán unokáinknak is regét mondtunk volna ezekről az akkor igazán „nagy“ napokról.

Hirek.

— **(Fejedelmi vadászok Baranyában.)** Pénteken, szombaton, vasárnap és hétfőn időztek Mohács környékén a mi királyunk vendégei: a szász király és a német császár, kik mellé még Lipót bajor herceg és Frigyes főherceg szegődtek vadásztársakul. Pénteken kora reggel kezdték a cserkészést, mindenik fejedelmi vadász külön külön részében az erdőrengetegnek. Az idő, késő szeptember nem kedvező a szarvas-vadászatra; a szarvasok ilyenkor már meghuzódnak valami zugolyban, a hova még a szellő is alig jár. A „bögés“-nek vége, a szerelmeskedés, mely nem hagyja nyugton a himeket s bebarangoltatja velük a roppant erdősegeket. — ilyenkor már átcsap a csendes családi életbe s így aztán alig bukkanik a vadász elé egy-egy agancsos. A fejedelmi vadászok kissé elkéstek, s az eredmény alig számbavehető, pedig nem is igen válogattak a különféle példányokban, a szép tizenegyes és tizenketteseken kívül, melyek szintén csak egy-két példányban estek, bizony rálöttek a silányabb vadra is. A vadászatok lefolyásáról öles tudósítások bömbölnek a napilapokban — helyiekben és fővárosiakban; azokból azonban csak annyi a való, a mennyit a beszállított lött vadakból mindenki láthatott, — a többi a jól föltűzelt fantázia szüleménye. Biztos tudomásunk van róla, hogy a vadászterületeket egész sereg csendőr úgy körül fogta, hogy oda a fejedelme-

ken és csekély számú kíséretükön kívül semmi féle halandó be nem juthatott. A főlségek vadászélményeiről se jutott ki semmi a nyilvánosságra. Vasárnap délelőtt a német császár átkocsizott Izabellaföldre, a hol luteránus istentiszteletet hallgatott, mialatt az öreg szász király a mohácsi püspök-templomban jelent meg a misén. A fejedelmeket nagy néptömeg üdvözölte mindenfelé utjokban, midőn a templomhoz hajtottak. — A szász király hétfőn délután vett búcsút Mohácstól s négy óra tájban utazott át Pécsen Gödöllőre, a hova Lipót bajor herceg is elkísérte. A német császár vonata hétfőn este nyolcz órakor hagyta el a mohácsi pályaudvart s itt tíz órakor ment át, Kanizsa felé, Schönbrunnba.

— **(Kossuth nem beteg.)** Már többször voltunk kénytelenek sajnosan tapasztalni, hogy Kossuthnak valami titkos ellensége következetesen költögeti a turini remetéről rémhireit, melyek hol megrendült egészségi állapotról, hol súlyos betegségről, hol meg éppen a legmegrendítőbb katasztrófáról dobnak ki egy-egy hír-bombát a Kossuth életeért és egészségeért remegők közé. S a hír huszonnégy óráig rendesen hitelre is talál; csak huszonnégy óráig, mert arra már megérkezik a dementi, mely koholmányok bélyegzi az ország nyugalmát rövid időre megzavaró hirt. A ki figyelemmel kísérte ezeket az időnként megjelent koholmányokat, az konstátálhatta azokon a tervszerűséget, a célzatosságot, mi nem akar egyebet elérni, mint hogy az agg remete életének utolsó szakát még inkább megkeserítse. Mert hiszen mi sem természetesebb, mint az, hogy az ilyen hírek után azonnal megindulnak a távirati kérdezősködések Turin felé, ahol ezekből azt kell látniok, hogy valaki vagy valakik nagyon el szeretnék már földelni a száműzöttet, a mi drága öregünket. A napokban ismét megjelent ez a sárkány-hír, melynek hiába vágják le a fejét, újra másik nő ki utána. A hír — hála az égnek — teljesen alaptalan. Turinból jött távirati értesítés szerint Kossuth állandóan jól érzi magát és mindennap sétálni jár.

— **(Mükedvelő előadás.)** A szombaton és vasárnap lefolyt mükedvelő-előadásról idegen kézből kívülről a következő értesítést

hoz. A világ előtt szeretőjük volt — a többi úgyis — szükségtelen.

Lehetetlen — akarják mondani ezek az urak, de mikor az úgy szellemesebb. És önök szellemesek uraim — azok módfelett. Valóban, ha gyakorta elhallgatom önöket szivarfüst és cognac mellett, miképen mesélnék nekem, szegény, fakó poétának, kaczagva, frivol mimikával soha nem létezett pásztoróráikról becsületes, tisztelt, előkelő asszonyokkal. — holott önök sohasem kóstoltak más kéjt az Asphalt Bettyk olcsó, piszkos ölelésénél, — szeretném pure et simple elismerésből a szellemük, a kombináló talentumaik iránt a fejükhöz vágni a szalmafonatos cognacos üveget. Szeretném a szemük közé kiáltani, hogy hazudnak, gyalázatosan retentetes módon hazudnak, — mert mire odáig vergődtek volna, hogy észrevegyék a becsületes asszonyok, akkorra már elpocsékolták ifjuságukat, erőiket, s most, sivár cynizmusukban kaczagva lemészárolnak egy egész csillogó, édes világot, az illúziók, az eszmények világát, durva, mocskos kézzel letépik az amúgy is végtelenig fehér világról a költészet egyedül üde, rózsaszínű fátyolát. De önök szellemesek, uraim, és azt mondanák, hogy én bolond vagyok.

És oh! hogy még csak rossz néven se

vehetem ezt a hízogó titulust. Enfin — ez romantizmus, vad, zöld, mint egy gymnaszt szerelmese és a romantizmus, sajna, — a mult idők palántája immár. Ma, midőn az asszonyok épannyira sietnek a nőiesség devalválásával, mint a férfiak, ma, midőn az Izaurák illetetlensége époly kevéssé kísért, mint a Tankrédek gentlemanlike-ja: igazánem helyén való. Minden megindulás nélkül nézzük mi, a fin-du-siécle sápadt gyermekei azt a két ódon, erkélyes házat, melyekre ráfogja a genuai cicerone, hogy ezekben lakott ama bizonyos szerelmes párja Schakespearenek — s új cigarettet sodorva eszünkbe jut, hogy Juliának eszeágában sincs többé tizen-nyolcz esztendővel szépséges vállain a halálba rohanni, ellenben benyomja puha viaszba a háló szobája kulcsmintáját s a derék Romeó ásitva vonul be az illatos, heliotrop boudoirba. Igen, ez így van és bizony szomorú, hogy így van. Szomorú, hogy csak kenderhaju, fonyadt gouvernantok incognitójában rejtőznek már a Jessicák, s a longobárd vitézeket csak érzélgő borbély legényekként látjuk viszont, a kik a „Kis Udvarló D,óhéjban“ című épületes művecske kegyelméből szellemesek és a Komócsy József verseit szavadzva verik az omló szappanhabot . . .

Én azt hiszem, ha az asszonyok nem de-

valálódtak volna, a férfiak sohasem sülyednek akkorát férfiaságukban. Nem ismerem férfit, a ki a nélkül, hogy a gyalázatoság bünébe ne esnék, átölelné egy tisztességes asszonyt, ha az föl nem hatalmazta reá egy szóval, tekintettel, mozdulattal. És viszont nem hiszem, hogy ismerhető legyen olyan férfiaság, a mely ne hanyatlanék, ha himporát veszti az ideál, mely a magasra törő ambíció fogantatta lelkében. Elmúltanak azok az idők, mikor még a troubadour egészen természetesnek találta vigasztalanul zengeni a tántorithatatlan erényü duenna balconja alatt, mert a duennákat ma már nem elégíti ki a muzsikaszó. Nem halunk meg gyönyörűséggel szívünk hölgyeért, „tisztán, szüzen, fogytig érezve“, mint annodazumal a derék lovagok, s ha fejbe lövi magát szerelmében egy uriember, a ki addlg játszotta Romeót, míg belehüvelyezte önmagát, az asszonyok dobják reá az első követ, kijelentvén az intime salon illatos, behízogó levegőjében, hogy nem volt való a mai világba. És istenemre! igazuk van hölgyeim! És bizonyos vagyok benne, hogy ha szegény Nagy Imre fölkelhetne még egyszer az ő szűk ágyából s látná, hogy ez az utolsó debutje bizony nem sikerült a legfényesebben, így kiáltana ő is fel csontajakával:!

kaptuk: Szombaton a „Tücsök” című 5 főlvonásos színműt adták elő a szinkörbeu a helybeli műkedvelők Bog y ó Ilonka debreczeni színésznő közreműködésével a kath. legényegylet javára. Az előadás minden tekintetben sikerült. Az összjáték kitűnő volt, a rendezés nemkülönben. Bog y ó Ilonának Pécsen ez első föllépése volt és igen előnyösen mutatta be magát. Minden nagyobb jelenése után zajosan tapsolták. Meg is érdemelte. Olyan Vivieux Fanchon, mint ő, alig akad a vidéken. H a k s c h Lajos (Landry) e nem neki való szerepben mutatta meg, hogy párját ritkító műkedvelő, ki képes az egyéniségével ellenkező szerepet is kellően érvényre emelni. D ö m m e l Sarolta (Fadette) a vén boszorkány szerepében nem közönséges tehetségnek adta jelét. Igen ügyes volt S c h l e g e l Gusztáv, (Didier) ki néhányszor zajos derűtséget idézett elő. S t e r n i s k a Sarolta, (Madelon) K r e b e s z Róza (Barbeaudné) és Horváth (Barbeaud) elismerésre méltó munkát végeztek. S a többiek is mind, kik a népjelenésben vettek részt, igen jó hatást keltek elvenségükkel. Különösen a csinos női kar, melyben Köpf Anna, Langer Jozefin, Preininger Gizella, Hosszer Mariska, Fekete Irma, Nyanyai Juliska, Soós Irma, Horváth Ilon, Mészáros Irén vettek részt szemrevaló látvány volt. Vasárnap megismételték a darabot még kisebb publikum előtt, mint az első estén.

— **(Szepessy szobrának leleplezése)** csak október közepe táján lesz lehetséges, mert a talapzat kövei még nem készültek el. Maga az ércszobor már teljesen kész, de addig le nem hozzák, míg a piedesztál el nem készül.

— **(Rendjel eső.)** A német császár Mohácson tartózkodása alatt K a r d o s Kálmán főispánnak és R a m p e l t főhercegi uradalmi főigazgatónak a porosz koronarend II. osztályát, S ö n s e r csendőrezredesnek a III. oszt. vörös sasrendet; a községi gyakorlatok alkalmából R ó z s a Bertalan tábornoknak, pécsi honvéd dandárparancsnoknak a koronarend középkeresztjét, S c h l i p p e n b a c h gr. pécsi honv. huszárezredesnek s dandárparancsnoknak a vörös sasrend középkeresztjét adományozta. Hir szerint még sokan részesültek a „mieink” közül kitüntetésben a német császár részéről, de a leghitelesebb forrás szeriut még többen várnak kitüntetésre.

— **(A Pécsi Kerékpár Egyesület)** országos versenye vasárnap délután történt meg. Két óra után vonultak föl a kerékpárosok szép zászlójukkal, melyet este avattak föl. A menetben ott voltak Budapestről a „Hunnia Magyar Bicycle Club”, a „Zombori Sport-Egylet” képviselői és számos vidéki vendég. Miután a bírák elfoglalták helyeiket, megkezdődtek a versenyek. A közönség legin-

kább érdeklődött a d. e. 9 kor megkezdődött 121 klm. nagy távverseny iránt, melynek utiránya Pécs - Siklós - Villány - Lipovicze Mohács-Pécs volt. E versenyben a P. K. E. legjobb erői indultak, névleg B e d ő Imre, B o l g á r Tivadar és L i t t k e Lenczi. Alig hogy megszólalt a zene, fölállottak a versenyzők a 10 k l m e s versenyre, melyet a szabocsi uton tartottak meg. Elindultak Ujváry Géza, Mayer Károly Leo, Stein Oszkár, Pintér Ferencz és Fürst Kálmán. Az eredmény a következő volt: 1. P i n t é r F e r e n c z P. K. E. 22 p. 5 mp. ezüst érem. 2. U j v á r y G é z a P. K. E. 23 p. 3 mp. nagy bronz érem. 3. F ü r s t K á l m á n P. K. E. 23 p. 15 mp. bronz érem. 4. M a y e r K á r o l y L e o, Z o m b o r i S. E. 25 p. kis bronz érem. Három óra 10 perczkor jelentették a hradók, hogy jönnek a 121 klm. versenyben indultak, s nem sokára meg is érkeztek a versenyzők B e d ő, B o l g á r és L i t t k e egy és ugyanazon idő alatt, azaz 6 óra 10 p. alatt tették a 121 klm. utat. Mindhármán elnyerték az időérmet is. A harmadik pont a 34 klm. verseny volt Pécs-váradra és vissza. Résztvettek Csurda Henrik, Schick Rezső, Philipovits József, Moravetz Zsiga, Wiener Miksa, Pataky Vilmos, Löwy Lajos. A beérkezés a következőleg történt: 1. M o r a v e t z Z s i g a, H u n n i a M. B. C. 1 óra 28 p. 5 mp. ezüst érem. 2. P a t a k y V i l m o s, P. K. E. 1 óra 32 p. 1 mp. kis ezüst érem. 3. C s u r d a H e n r i k P. K. E. 1 óra 34 p. 2 mp. bronz érem. 4. L ö w y L a j o s P. K. E. 1 óra 36 p. 2 mp. kis bronz érem. 5. S c h i c k R e z s ő, Z o m b o r i S. E. 1 óra 50 p. 6. W i e n e r M i k s a P. K. E. 7. P h i l i p o v i c s J ó z s e f P. K. E. A versenyek után a kerékpárosok Z s o l n a y Vilmos, elnökük lakására mentek, hol a házigazda gazdag uzsonnát rendezett számukra. Este a „Vadember”-ben volt a banket. Az első fölköszöntőt Schick Rezső mondta a zombori kerékpárosok nevében. Kiss József, az egylet alelnöke a vendégekért üritette poharát, Ezután az egyesület zászlóját behozta L i t t k e Lenczi; a társaság zajos éljenzéssel fogadta s megkezdődött a szegbeverés. Az első szeptet K i s s n é úrhölgy ütötte a zászlónyélbe, a második szeptet Z s o l n a y Vilmos elnök, a harmadik szeptet L u d v i g Gyula, a „Hunnia” kiküldötte, mint keresztapa; ezután a zombori egylet küldötte, majd az egyleti tagok verték be a többi szeptet a zászlónyélbe. A társaság hajnalig maradt együtt vig poharazás közben élénk kedélyhullámban.

— **(A pécsi jogakadémia segélyző egylete)** tegnap folyó hó 26-án tartotta választó közgyűlését, melyen Weidinger Jenő szünidei gondnok mellett Szeredy József dr. prodiaktor megbízásából M u t s c h e n b a c h e r Viktor dr. jogtanár elnökölt. A tisztikar a következőkép alakult meg: Elnökké: S z e r d a h e l y i László IV. éves; alelnökké: A n g y a l Pál III. éves; pénztárossá: i f j u R e b e r i t s Imre III. éves; ellenőrré: G e r e n t s é r László II. éves; főjegyzővé: T a b a k Lajos III. éves, aljegy-

zővé: S z i v é r István I. éves és választmányi tagokká Sey Tamás IV., Schultz Ferencz III., Késmárky Dezső II. és Fratricsevits István I. éves joghallgatókat választották meg.

— **(Az új hadügyminiszter.)** K r i g h a m m e r lovassági tábornokot hadügyminiszterré nevezte ki ő fölsége. A tábornok vasárnap délelben hosszas kihallgatáson volt ő fölségénél és este felé már kézbesítették neki a legfőbb kéziratot. Krieghammer tábornok Krakóba utazott, hogy ott az ügyeket átadja utódjának.

— **(Van pályázó az alkapitányi állásra.)** Ártatlan tréfa áldozatai voltunk, mikor azt irtuk, hogy az üres alkapitányi állásra nem akadt pályázó. De a tréfáért nem neheztelünk, mert épp az ültette föl tudósítónkat, a ői mindez ideig a leghivebben informálta lapunkat a rendőri ügyekről, s a kit mi Vaszary után legszivesebben látunk abban az alkapitányi hivatalszobában, melyet azelőtt Vaszary foglalt el. Egyetlen pályázó jelentkezett, R e e h György árvaszéki ülnök, helyettes alkapitány, a kinek megválasztása a legközelebbi városi közgyűlésen megy végbe. Benne rendőrségünk erős munkást kap, Vaszary, a maga is tetterős főkapitány pedig hathatós munkatársat.

— **(A Somogyi szintársulat Szeged felé.)** Somogyi szintársulata tegnap befejezte a kaposvári szezont s ma kora reggel, hajnali öt órakor utazott át a pécsi állomáson Szegedre, a hol szombaton tartják az első előadást. Somogyinak elég jól folytak dolgai Kaposvárott, melynek közönsége mindig megtöltötte az ottani arénát, valahányszor érdekes előadást jelzett a színlap. Legutóbb is nagyszámu intelligens közönség nézte végig a „Gauthier Margit” előadását, melyet R ó n a i n é B a l o g E t e l választott jutalomjátékaul. A kaposváriak, kik már eddig is élénk érdeklődéssel kísérték a jeles színésznő alakításait, e szereplése fölött teljes elragadtatásuknak adtak kifejezést.

— **(Hymen.)** Weidinger Győző pécsi gőzmalmi üzletvezető eljegyezte Weidinger Saroltát, özvegy Weidinger Gusztávné leányát. — Tost Gyula miniszteri tanácsos s a pécsvárad közalapítványi uradalmak volt igazgatójának leányát. Tost Ilonát a napokban vezette Budapestten oltárhoz S z a l a y Ernő, a közoktatásügyi minisztériumban alkalmazott központi erdőmester.

— **(A joghallgatók korteskedése)** jövő szombaton megszünik. Már múlt szombaton kellett volna megtartaniok az olvasóköri tisztújítást, de mivel az elnöki tisztségre A n g y a l ellenében R e i c h o t is fölléptették jelöltül, a gyűlést elhalasztották. Időközben azonban Reich kijelentette, hogy nem fogadja el a jelöltséget s így az egyedüli jelölt A n g y a l Pál.

— **(Beiratások a női kereskedelmi tanfolyamra.)** Aidinger iskolaszéki elnök köztudomásra hozza, hogy a községi polgári leányiskolával kapcsolatos női kereskedelmi tanfolyamra a beiratásokat f. hó 28. és 29. ik napján

— Mondom neked, Horatió, ezen asszonyoknak igazuk van.

Mert igazán bolondság valakinek fejbeldözni magát azokért az asszonyokért, akikért a mai férfinemzedék rajongani tud. Nem vonz immár a tiszta, az illetetlen, ellenben örülésbe kerget a raffinement. És az örülés ma a váltóhamisítás symptomájában kísért. A diák megszökik a Cornélius Nepos mellől és elmegy csavarogni a dülőbe, hátha akad egy jótélelék, a ki a kukoriczaszárak védő árnyékában megosztja vele a földi üdvösséget. És akad Rendesen sajtóhibából került ugyan a szépnem névsorába, — ám, utóljára is — nem férfi. S a diák époly büszke az ő lompos hódítására, mint a vastag Milán a filigrán gróf-asszonyokra. Phantáziája kitudja színezni ezen szívárványos ragyogásával a szépségnek, ezt a paródiáját az asszonymnak s haza kísérvén a szemérmes felsőleánykát — fölhevült képzeletét lehűteni elmegy az ő Asphalt Bettyjéhez. Óh! ezek az Asphalt Bettyk! Ezek a nyomorult, piszkos kérdőjelei az édes nőiességnek, a kik mosolyogva, csókra csucsoritott mázolt ajakkal tenyésznek az áldott rendőrség atyai gyámsága alatt, az éjszakába borult utczákon, A társadalom, az új világ rit-

kuló erdejének apáczipilléi ők, s veszni fog az a társadalom, az a világ, mely jó eleve nem dezinficiálja magát ellenök az undorodás, a visszataszítás fehérlő mézével. Képesek magukhoz lánczolni eltéphetetlen kötelekekkel az esztelenséget, mert övék az ország, a hatalom a „holde, grüne Jugendeselei” virágillatos, verőfényes birodalmában. Az ifjuság az övék, az ifjuságot ropogtatják igazi gourmandériával fehér fogaik alatt, s az ifjuság csak érik, egyre érik azon a podvas fán, melyet ők nevelnek számára. Oh! szomorú, setét kép ez, vigasztalan mint egy szibériai tragédia. Mert ha a diák virágokra pocskolja az apanage-át, a mit kosztra küld a papája, — s az utolsó hatosán ibolyát vesz illatos quargli helyett, — s korgó gyomorral, de boldogan nyújtja azt térden álltából szive hölgyének: óh! az kedves, enni való, olyan méltó az ifju szívhez, — de ha az édes anyja credence-éből kilopja az ezüst kanalat, hogy belecsúsztassa a Betty foszladozó harisnyájába: az szomorú, undorító, mint egy Weresch-chagin tableaux.

Mire aztán a diák férfi lesz, mire az ifjuság éretten lehull a fáról, akkor már egy hatalmas tapasztalattal gazdagabb: hogy az asszonyok

rosszak in universum, — s egy reménnyel koldusabb: hogy még valamikor szerethessen. S akkor odaáll ő is, mint ama bizonyos ősz nemes, az ablakhoz, s szégyenletes sóvárgással bámul a holdvilágos éjszakába. És mig arcátlan mosolylyal, frivol szavakkal beszél a szeretőjéről, arról a becsületes jó asszonyról, a ki e perczen talán aggódva lesi beteg gyermeke pihegését s soha eszébe nem jutott más férfi a férjén kívül: sápadt, kiélt ajkai hallatlan igy imádkoznak: És Bimini, jöjjön el a te országod!

... Oh! Don Juan Ponce de Leon, te jóizü, bolond öreg, micsoda mérhetetlen magasságban lebegsz te az utódaid fölött. Te bizonyára a nőiességet kerested az asszonyban s hahogy nem talátd meg, undorodva fordultál el tőle. Ki vehetné rosz néven neked, hogy még mikor elmúlt felőled, akkor is vágytál arra, a mi bizony földöntúli valami is, — vágytál tiszta, igaz, himporos asszonyok szerelmére. Dicsőséged ez, óh! Don Juan! valamiképen dicsőséged az, hogy megvénültél a szerelemnek. Mert tiszta, kíváncsitos asszonyok ölelése hervasztotta el hevüléseted, — a kik szerettek, mert szeretniök kellett, mert asszonyok voltak, gyöngék, hullók, üdék — mint a hamvas gyümölcs. . . ?

délelőtti 10—12 óráig az előbb jelzett iskola épület igazgatói helyiségében fogják megtartani. Mihez tartás végett egyuttal a következőket közli: A kérdéses tanfolyamba azokat veszik föl, kik a polgári vagy felsőbb leányiskola 4 osztályát jó eredménnyel elvégezték, avagy a bizottság előtt a megkívántató előismeretet fölvételi vizsgálat után igazolják. A fölvételi vizsgálatért a vizsgálat előtt 5 frt. díj fizetendő. A tanfolyam 8 hónapon át s heti 13 órán át folyik. A hallgatók részéről fizetendő tandíj nagysága a jelentkezők számától függ. Bővebb fölvilágosítással Reberits Imre a polgári leányiskola igazgatója szolgál.

— **(Szólóeladás az amerikai telepen.)** Az amerikai szőlőtelep kezelője arról értesít bennünket, hogy a telepen a York-madeira szőlőtermést ma, szeptember 27-én d. u. 3 órakor eladják. Eper izénél fogva mint csemegezőlő igen élvezetes. Kilogrammonként adják el, még pedig 2 klgtról fölfelé.

— **(Zelesny új műterme.)** Zelesny Károly fényképész, ki nemrég megvette a volt Dévényi-féle házat az Anna-utcában, nemsokára áthelyezi főutcazi műtermét a saját házába. A Schwarcz féle ház tudvalevőleg nagy átalakuláson megy keresztül azért, hogy a szomszédságában a színház épül. Ennek a céljaira a kertből nagy darabot ki is hasítanak s ebbe a Zelesny csinos műterme is beleesik. Zelesny tehát már építeti az Anna-utca legelején levő saját házában műtermét, mely a berendezést és felszerelést illetőleg a külföldi ateliékkal is versenyezni fog.

— **(Éjjeli lármázók.)** Már huzamosabb idő óta vadászza a rendőrség az utcákon éjjelenként lármázókat, kik az alvó polgárok nyugalma zavarják. Vasárnap éjjel után ismét sikerült a rendőrségnek több mesterlegényt elfogni éppen akkor, midőn a király utcában éktelen ordítást vittek véghez s verekedni kezdtek. A Nepomuk-utcában is megcsíptek több csoport zavargót; a rendőrséghez kísérték őket és megindították ellenük a büntető eljárást. Szigorú megbüntetésük nem fog elmaradni. A rendőrség kiméletlenül fog eljárni a csendháborítókkal szemben s így alapos a remény, hogy a jó madaraknak elmegy valahára a kedvük a drága lármázástól.

— **(Orgyilkosság.)** Az egerághi plébániához tartozó Magyar-Peterd községben Komor János ottani jómódu gazdát, ki egyuttal az iskola gondnokságot is viseli, mult vasárnap este lefekvés előtt az udvaron orozva megölték. A 65 éves öreg összerogyott, az oldalán sörétektől összeroncsolt löttebéből csak úgy patakzott a vér. Hétfőn reggel még mindig eszméletlenül feküdt s így az áldozat életben maradásához kevés reményt fűznek. A szerencsétlen áldozat lelkes híve volt az ottani kath. hitközségnek és iskolának, míg egy másik ellenzéki rész a ref. hitfelekezettel való egybeolvastás mellett harczolt, s ezek nem egyszer fenyegették meg a buzgó öreget. Más verzió szerint vejjével is ellenséges viszonyban volt.

— **(Szerencsés pinczés.)** A vasuti pályaház vendéglőjében alkalmazott Benkő István pinczés szerencsét próbált a kislutrin. A mi lapunkban olvasta a havonként közleni szokott születési és halálzási kimutatást, melyet mi a városi tisztí főorvos havi jelentéséből veszünk ki, s az ott leirt számokat megtette a kis lottón 15 krajczárral. A számok kijöttek s a statisztikus hajlamokkal bíró pinczés 600 forintot nyert. Mire nem jó a statisztika! Valamelyik élelmes amerikai lap mindjárt föl is használná ezt az alkalmat arra, hogy nagy dobbal hirdeté a szerencse után vadászók számára, hogy: „Vegyétek a lapot, ebben naponta kitűnő és csalhatatlan számok olvashatók, híres rablógyilkosok, öngyilkosok, évszámai, jubileumi dátumok, születési és halálzási, kórházi és rabstatisztikai adatok stb. lutrizók számára. A mi lapunk a legkitűnőbb stb. . . .”

— **(Bulgáriába utazók figyelmébe.)** A belügyminiszter körrendeletet intézett a valamennyi törvényhatóságokhoz, melyben arról értesít, hogy a bolgár fejedelemség kormánya a nálunk s több más országban föllépett kolera-járvány által a következő rendelkezések megtételére indította magát: A vasuton Czaribrodba érkező átasokat 3 napi vesztégzárnak vetik alá, podgyászukat s ruhájukat gőzzel fertőtlenítik. Kolera-fertőzött országokból származó következő árucikkek nem vihetők be Bulgáriába, u. m.

mindennemű friss, száraz vagy sózott gyümölcs, — citrom, narancs és gránátalma kivételével; mindennemű zöltség (főzelék) és virág, növényi termékek, mint burgonya, hónapos retek, répa stb. lisztből készült termékek, melyeket úgy, a mint készütek, főzés stb. nélkül szokás elkölteni, ugymint kenyér, kétszersült stb; kovász, faolaj és másnemű olaj (a légmentesen zárt tartókban foglalt olaj kivételével); viasz és méz; mindennemű konzerv (a légmentesen zárt konzervek kivételével); mindenféle tejnemű mint tej, tejföl (kacsnak), friss vagy sózott vaj, továbbá szalonna, disznósir, ludzsir és faggyú; friss és elkészített hús, mint kolbász, hurka és sódar; friss, sózott, füstölt s elkészített halak, ha bödönökben (barilo) érkeznek; fekete, vörös és más kaviár (kivéve légmentesen zárt tartókban érkező kaviárt) tengeri és folyami rákok, valamint más héjas állatok (kivéve azokat, melyek légmentesen zárt tartókban érkeznek) teknős békák s csigák; széna, szalma és más takarmány élő vagy megölt madarak; nyers, száraz vagy sózott és félig kidolgozott bőrök; mindennemű szőr (kivéve a macska-, ló- és teveszőrből készült szita és más szöveteket (lőszőr, párnákba való toll, szarvak, paták és csontok, tömlők; nyers, száraz és sózott belek, folyós vagy száraz vér, enyv, gelatine és másnemű mézgák, nyers gyapju, állati hulladékok és trágya; a papírhulladékok s mindennemű ócska vászon, ócska s használt pamut, rongyok, ócska tépés (charpie), ócska fonalak, kötelek és másnemű ócska kötélvető cikkek; használt zsákok (a gabnaszállítás céljaira szolgáló zsákok kivételével) mindennemű vászon, kaucsuk, viaszos vászon, bőr, szőrnemű, mely mint ruha, kárpit, bútor stb. használatban állott, — a mennyiben e cikkek uti podgyász tartozékait nem képezik; az áruk csomagolásai, ha szalmából, szénából, papir vagy vászonszeletekből vagy az itt följebb eltiltott tárgyak valamelyikéből állanak; használt nyerges s kocsis és lőszerszámok; használatban állott bérkocsik és kocsik; végül ásványvizek.

Művészet, irodalom.

* **Jókai Mór regényeinek képes díszkiadása** a 13. füzetig haladt előre. A Magyar Nábob már vége felé közeledik a most megjelent füzetekben, melyek fényes kivitelű aquarellekben és szebbnél-szebb szövegrajzokban eléggé bővelkednek. Csak a francia irodalom dicsekedhetik egyes kiváló regényeinek ily fényes és előkelő kiadásaival, a Nábob jelen díszkiadása ezekkel is kiállja a versenyt. Mint értesítünk, Jókai e kiadáshoz külön előszót ír, melylyel ezt jubilaris emléké avatja. A füzetek egyenkint (a 40 kr.) kaphatók és megrendelhetők minden könyvkereskedéstől valamint a kiadótól. (Athenaeum könyvkiadóhivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3. sz.)

Csarnok.

Kapzsi öregek.

— Irta: Bogáthy Medárd. —
Folytatás és vége.

Mig így tépelődött magában, visszajött pityeregve a kis leány.

— Nos, mi a baj kis hugom?

— Ma nem ereszt a gazdám, mert vendégei vannak. Holnap se akart a szolgálati idő lejártáig, csak mikor elmondtam neki mindent és ő kinézve az ablakon — ott ni — jól szemügyre vette bácsikámat, egyezett bele nagy kelletlenül távozásomba. Hát már most mit tévők legyünk?

— Hát úgy lesz drágám, hogy én most mindenesetre kimegyek az öregekhez, te pedig holnap korán reggel jőjj ki. Addig rendbe hozunk mindent s megállapítjuk a teendőket.

— Jó lesz aranyos János bátyám. Hát e mellett maradjunk. János bátyám elmegy most, korán reggel pedig kiszaladok én és többé nem válunk el soha — sohasem.

— Úgy lesz.

Ezzel összevissza csókolták egymást és elváltak.

A kis lány még sokáig nézte távozó bátyját, amint alakja lassan-lassan eltűnt az est szürkületében, s megmagyarázhatlan bús sejte-

lem nehezedett lelkére, átadva őt a kínzó gondolatok rajának s a fölizgatott képzelem szabad prédájának. E két rosz vendégtől pedig nincs szabadulás. Hasztalan üzi az ember magától, hasztalan veszi elő az ész fönséges erejét: ezer nyelvű szörnyetegek ezek, az áldozat megkínzása legfőbb erényük az önkénytelen vendégszeretetért; a kinél egyszer beszállásolták magukat, el lehet készülvé a legrettentőbbre.

Nem fogja többé viszontlátni bátyját. Utána akart szaladni. De eszébe jutott, hogy oldalán egy kis táskában revolvert látott, kezében pedig egy erős bot volt. Ha útközben rosz emberek megtámadják, az izmos, erős férfi meg tudja védelmezni magát. Aztán ki sejtene, hogy oldalzsebe sok pénzt rejt? A vidéken ismeretlen. A falu közel van . . . s évek óta nem hallottak az egész környéken rossz emberek garázdálkodásairól. Ejh! Nincs igaza a sejtelemnek. Nem más ez, mint a közeledő felhős éjszaka lenyűgöző hatása.

Ezzel a gondolattal fordult be a kapun a nagyságos asszony ismételt hívására.

János meggyorsította lépteit, midőn a város utolsó házat háta mögött tudta. Sietnie kellett. Az éj már-már leszállott, és a sötét felhők üzték, kergették egymást, megfosztva a vidéket a tele hold mélabus világításától.

János vidáman lépdegelt a gyalogösvényen szívében rég nem érzett örömmel. Megismerkedett kis hugával, egy kedves, drága anyagi teremtéssel és boldogokká teheti szülőit, kiknek az élet keserűségéből bőven kijutott. Hát kell ennél nagyobb öröm?

Egészen éjszaka lett, mikor a kiseded faluba érkezett. A boltos éppen becsukta a boltját s a korcsmáros egy pár garázda korhelyt dobott ki az ivóból, kiknek egyike az éppen arra haladó Jánosra esett.

János félrelökte az alkalmatlan vendéget s tovább indult. De ez nem tágitott, megfogta s reszkető hangon bocsánatot kért tőle:

— Nem vagyok én korhely, részeg ember, uram, ne ítéljen el, szegény öreg ember vagyok. A rozlelkű korcsmáros ezekkel együtt kilökött, mert egy kis ételmaradékot akartam elvinni, amit a leánya adott az én éhező kedves feleségemnek.

János ránézett. A hang ismerős volt előtte.

A nyitva maradt korcsmaajtóból egy kis világosság tévedt ki.

Megismerte. A reszkető hangú öreg az édes apja volt.

Szólni akart, legalább megfogni azt a száraz, csontos kezét, de hangja a fölindulástól elfulladt s kezei erőtlően hanyatlottak le. A világosság felé állt s úgy nézte a kedves öreget. Hej! nagyon szomorú volt az az arc. Egy egész élet szomorúsága ritt le róla. S aztán olyan gyöngye, olyan erőtlén. Alig vánszorog. Vézna testén rongyos ruhácska s egész testében úgy reszket. Ha ő most fölfedezi magát előtte, a nagy lelki rázkódtatás talán meg is öli, vagy legjobb esetben is súlyos beteggé teszi. Készen volt elhatározásával. Nem szól. Majd lassan előkészíti a nagy öröme.

A beszélgetés fonalát ott fogta föl, a hol az öreg elhagyta.

— Hát olyan rosz ember az a korcsmáros, hogy még az ételmaradékot is sajnálja kelmedtől?

— Bizony rosz ember az, pedig keresztény.

— Hát mondok én valamit. Én úgyis utazó ember vagyok, most pedig már késő éjszaka van. Enni is szeretnék valamit. Ha tehát éjszakára elfogad magához, olyan vacsorát csináltatok én, a melyet ez a korcsmáros még pingálva sem látott.

— Hogy ne adnék, adok biz én szállást az úrnak, ámbár az én házacskám ott a falu

végén nagyon szegényes, de majd a kis kamarában készít az én feleségem jó ágycsont az úrnak, ha megelégszik vele. A vacsora miatt ne busuljon az úr, jó szakácsné az én feleségem, az tud ám csak főzni, csak legyen mit.

János kivett a zsebéből egy pénzdarabot s átadta az öregnek, ki bement a közeli mészárosokhoz, fölözgette és húst hozott tőle.

János ezalatt a korcsmából egy üveg jó bort is vásárolt egy fél kenyérrel, hogy semmi se hiányozzék az asztalról. Legyen megrakva mindennel, a mi jó.

Mikor ezzel a holmival haza érkeztek s az öreg mama a történekről értesült, olyan vidám lett az egész rozoga ház, mintha a nyomor sohasem tanyázott volna benne.

Egy sugár a legsivárabb tájat is ragyogóvá teszi, és eltünteti a mult szomorú nyomain. Ez a természet igazságszolgáltatása.

János egyre várta, hogy a vér önkénytelenül is meg fog szólalni, de a vér nem szólalt meg; talán az idő előrehaladtával vesztett forróságából? Vagy az időnek oly nagy a megsemmisítő ereje, hogy a szülők gyermeküket is képesek elfeledni?

A vacsora alatt magára terelte a beszédet. Kikérdezte az öregeket, nincs-e gyermekük? Nincs-e fiuk?

Az öregek sirva fakadtak. — Volt nekünk egy fiunk, a kit szeretünk, mint szemünk fényét, elvitték katonának, aztán ott a háboruban meglőtték — felelték zokogva az öregek.

Ha János most azt mondaná nekik:

— Ne sirjatok édes lelkeim, hisz holtnak vélt fiatalok én vagyok.

De a nagy fájdalomtól egyszerre a nagy örömben vinni át őket, kegyetlenségnek látszott előtte. Nem bírnák ki. Már csak megmarad első gondolata mellett. Az első gondolat mindig a legjobb. Majd holnap. Akkor itt lesz a kis Terka is. Ketten majd csak könnyebben intézik el ezt a nagy kérdést. Addig hadd örüljenek az öregek a jó vacsorának. Ki tudja, mikor volt ilyenben részük.

Egy pár pohár a borocskából némileg eloszlatja az öregek visszaemlékezés okozta fájdalmát.

A vacsora után János fölkereste anyját, hogy vesse meg neki az ágycsont, mert ő igen álmos és törődött. Nagy utat tett ma.

Az öreg asszony készséggel engedelmességet. Megvetette az ágycsont férje kívánságára a kis kamarában. Csöndes hely az, nyugodtan lehet ott aludni akár másnap délig.

Mielőtt János lefeküdt, kivette oldalzsebéből pénzzel telt tárczáját, elővett abból néhány forintot s odaadta anyjának, hogy a holnapi napra reggel vásároljon be mindenféle enni valót, mert csak délután utazik tovább.

Az öregeknek a sok pénz láttára elállt szemük-szájuk. Ennyi pénzt ők életükben sohasem láttak. Egymásra néztek. Szemeik találkoztak. S elröppent a gondolat.

— Vajjon mit gondolhattak?!

János magukra hagyta öregeit s belépett a kis kamarába, melynek egyetlen disze egy régi ágycsont volt, nem sokat gondolkozott, belefeküdt, miután tárczáját a feje alá tette, s átadta magát a nyugalomnak a nap izgalmi után, s csakhamar álomba merült. De alig aludhatott néhány perczig, kellemetlen kutyavonításra riadt föl, a mely a szomszédból hallatszott, félig álmosan mormogta:

— Vajjon micsoda veszedelmet érez ez a kutya?!

S azzal befordult a fal felé s tovább aludt.

Az öregek, midőn magukra maradtak, sokáig némán bámultak egymásra. Úgy látszott, hogy egyik sem akarta megtörni a hallgatást.

Szemeik sajátságos fényben égtek, s egész lényük reszketett a láztól.

Hosszu idő multán az öreg paraszt szólalt meg:

— Te anyjuk, láttad azt a teménytelen kincset?

— Láttam.

— Mennyi kincs! Egész vagyon! Hej! ha az a miénk lehetne. Vége volna a nyomornak s milyen szépen telnének el végső napjaink. Kis Terkánknak sem kellene szolgálni. Haza jönne s férjhez mehetne a legelső gazda fiához.

— De elraboljuk a pénzt ettől az úrtól, ki éhségünket jó vacsorával csillapította és a holnapi napunkról is fényesen gondoskodott, a nélkül, hogy ismerne bennünket?!

Az öreg paraszt megszegegyenülve elgondolkodott.

Eszébe jutott, hogy mily nagy bűn az, a mire ő vénségében akarja fejét adni, ő, a becsületes ember, a ki legnagyobb nyomoruságában sem lopott el senkitől még egy darabka száraz kenyert sem. De egy hang megszólalt lelkében. Mit okoskodol te gyáva öreg ember? Itt a kedvező alkalom. Senki sem fogja tudni. S te gazdag ember léssz! Hát nem tudod te, esztelen vén ember, hogy milyen jó dolga van annak, a kinek sok a pénze? Magyarázni kell neked?

Ránézett a felesége kezében lévő néhány forintra.

Azok a papirdarabok csodálatra méltóan csábították. S minél tovább nézte azokat, annál jobban elfogta testét-lelkét a láz, az a beteg láz, az a bűnös láz, a kapzsiság láza, s elnyomott lelkében minden más egyéb gondolatot s fölhangzó tiltakozást, melyek nem küzdhettek a kapzsiság démonával. Gyorsan jött az és egyszerre hatalmába ejtette a gyöngye öreget.

A bűnnek nagy a hatalma.

Az öreg asszony is egyre nézegette a kezében lévő papirokat. Ő is a kapzsiság démonának hatalmában volt. Nem gondolt sem Istenre, sem emberre, csak arra, hogy az a bugyelláris a pénzzel együtt az övék legyen.

— Te anyjuk, — szólalt meg végre ingerülten az öreg — nincs itt mit habozni. Ezt az urat a jószerecsse hozta közénk. Senki sem ismeri környékünkön. Senki sem tudja, hogy nálunk alszik. Te nézd meg csak, elaludt-e már?

Az öreg asszony, míg férje visszafojtott lélegzettel várta, nesztelenül kinyitotta a kis kamara ajtaját s benézett.

János a fal felé fordulva mélyen aludt.

Visszatért a szobába s tudatta férjével, hogy az idegen úgy alszik, mintha halott volna.

Erre a szóra tetőtől-talpig megrázkódott az öreg.

— Halott — halott — hátha örökre elaludnék, hogy soha többé föl nem kelne — miénk lenne a pénz és — és —

Az öreg asszony fölkapzogatott örömben. Nem látott egyebet, csak a pénzt, a tömérdek pénzt, a mivel mindent lehet szerezni, még boldogságot is, csak nyugalmat nem.

Az öreg paraszt nagyot rántott magán, mintha valami láthatatlan erőt, melylyel küzdeni látszott, legyőzött volna s ura lett fékevesztett szenvedélyének.

— Öljük meg! — suttogta felesége felé — aztán vegyük el pénzét. Senki sem fogja tudni. Nem ismerik. Sohasem látták. Ha meg valaki kérdezősködnék felőle, azt mondjuk, nem láttuk — vagy tovább ment. Mit tartozik az reánk? Tartozunk mi számadással idegen emberekről, kik gyalog utaznak? De ki is kérdezne ilyesmit? — Ott a balta a pitvarajtó mögött, hozd elő anyjuk — aztán — van még erő az én karjaimban — katona voltam én valamikor.

Az asszony előhozta a baltát s a férje kezébe adta.

Az a szokatlan fény egyre nagyobb lett mindkettőjük szemeiben.

Az öreg lihegett s nagy cseppekben hullott a verejték arczáról, nem győzte inge ujjával törölni magát.

Az asszony kinyitotta a kamara ajtaját... az öreg az ágycsont elé lépett... egy ütés a baltával a János vakszemére... és...

Az öregek kidülledt szemekkel nézték, megmozdul-e még?

Nem mozdult meg.

Az asszony János szívére tette a kezét.

Az a szív nem dobogott többé.

Az öreg megfogta a János kezét.

Hideg volt az, mint a jég.

A pénzt sok keresés után a párna alatt találták meg. Kinyitották a bugyellárist, belenyúltak a pénzbe s gyönyörködve nézték a szép papirokat.

Tehát az övék!

Mikor aztán kedvükre beteltek a pénzzel, a ház végében, a nagy diófa alatt gödröt ástak, s bele temették Jánost. Hadd nyugodja ott ki magát örökre.

Fáradtan tértek vissza a házba. Nagy volt a munka, a mit elvégeztek. Leültek a fal melletti lóczára és ismét elővették a bugyellárist és nézték és nézték azokat a cifrábnál cifrább papirokat, a melyekért elkövették a legnagyobb földi bünt.

Izgatottságuk lassanként lecsillapodott. A szokatlan fény eltűnt szemeikből. A verejték se hullott arczaikról. Az öröm is elhagyta őket. Mi maradt még meg számukra? Nem is beszéltek egymáshoz. Csak ültek egymás mellett és szüntelenül nézték azokat a szép, de átkos papirokat. Nem gondoltak többé jómódra, gazdagságra, hátralévő napjaik boldog leélésére, sem leányuk férjhezmenetelére. Abból a megerőltetett két fejből kiszáradt minden gondolat, a tompa zsibbadtság vette át a haláléhoz hasonló uralmát.

De jó annak, a ki nem tud gondolkodni!

Még arra a dalra sem ocsudtak föl, a melynek elandalító hangjai mellett megindult a falu népe a mezei munkára. Megvirradt már. A hajnali csillag is eltűnt a láthatárról. A falu munkasereje ott ment el az öregek házikója előtt a legujabb nótát énekelve. Egyik-másik be is szól, jó reggelt is kívánt, de a máskor kihangzó telet elmaradt. Talán alusznak még a jó öregek. Nem csoda! Nagy teher az emberen az öregség. Nem lehet azt lerázni, mint a juhászbundát.

A nap liborpiros korongja is megjelent s szerte űzte az itt-ott kalandozó felhőket s megkezdődött az élet.

A szobában világosság lett. Az öregek nem vették észre. Mással voltak elfoglalva. Ott égett még az asztalon a pislogó lámpa. Nem oltotta el senki. Kinek jutott volna eszébe a lámpával bibelődni?!

Kopogás hallatszott az ajtón.

Az öregek fölugrottak és elrejtették a bugyellárist.

A büntudat!

Az ajtó kinyílt s a szép kis Terka állott szülői előtt.

Azokra a közönyösnek látszó arcokra a zavar, a nyugtalanság, a félelem odavetette el nem palástolható bélyegét.

Bámulva tekintettek reá. Mit akar itt korán reggel, hisz máskor nem ilyen időtájban szokott előjönni.

Terka az örömtől izgatottan, suttogó hangon kérdezte szülőitől:

— Hol van az én bácsikám, az én jó, aranyos János bátyám?

Az öregek megrendültek.

— János bátyád? — válaszolt az apa. — Nem értelek. Hogy jut eszedbe nálunk keresni János bátyádat, hisz talán csak tudod, hogy valahol a külső országokban a háboruban elpusztult.

— De nem pusztult ám el. Tegnap haza jött. Láttam, beszéltem vele a városban. Ide jött hozzátok. Hát hol van? Nem érkezett meg az este? Az lehetetlen. Neki ide kellett jönnie. Hová is ment volna máshová? Hol van? Mutassátok meg! Látni akarom. Megcsókolni azt a szép arcját. Adjátok őt elő nekem. Nem látjátok, hogy a türelmetlenség kinez s a vágy elepeszt utána.

Az öregek megdermedve hallgatták Terkát. Ez a csapás borzasztó volt. De nem akartak hitelt adni a hallottaknak. Ez a leány gyerek. Megtréfálta őket. Hogy jönne elő a halott idegen országokból elevenen?

Terka nem nyugodott. Fölforgatta az egész házat az ő János bátyja után. Seholy semmi. Tegnap rosz előérzetére gondolt. Szerencsétlenség történt vele s nem jutott el hazáig. Miért is engedte őt eltávozni éjszakára? Maradhatott volna nála. A nagyságos urék bizonyára megengedik. Akkor nem történik meg a szerencsétlenség.

Ész nélkül futkosott ide s tova s Jánost hívta.

— Hol vagy János bátyám? Jer elő. A te szerető kis hugod szólít. Siess a karjaimba. De János nem válaszolt a hívó szóra.

— Nini mi ez? — sikoltott föl örömteljesen a kis lány s a vetetlen ágyra mutatott, — hisz ez a kalapja, az ablak mellett meg a botja, emitt meg a revolvere, hisz akkor itt van. És ti eltitkoltátok őt előttem. Ah, ez nem szép kedves szüleim. Adjátok őt elő hamar. Ne kinózzatok tovább. Hadd öleljem, hadd csókoljam meg.

— Hogy nézett ki János bátyád? — kiáltotta iszonyuan az anya, halálra válva.

— Szép száll férfiú, barna uri ruhában, szép nagy bajuszsal és nagy szakállal. De mit kérdezed jó anyám, mikor kalapját, botját és revolverét itt találom? Hol van János? Mondjátok meg már egyszer.

— Az az úr, a ki tegnap... az én fiam volt? — kérdezte az anya, mintha nem akarna hinni a füleinek.

— Az. — Válaszolta a kis lány.

Egy rémes kiáltás; s az öreg asszony holtan esett össze.

Az öreg paraszt pedig megfogta elrémült leánya kezét, kivezette a ház végébe a vén diófa alá s egy helyre mutatott:

— Ott van a te János bátyád.

Terka megértett mindent. Az öreg megfordult, berohant a szobába s ott a mestergereudára...

Mikor Terka bement, az iszonyu tragédia be volt fejezve.

VEGYESEK.

Brillians és gyémánt ékszerek, uri és női aranyláncok, legszebb és legfinomabb arany és ezüst órák, ezüst evőkészletek és disztárgyak. Arany karláncok és jeggyűrűk, úri és női gyűrűk, brillians opal, corall és granat nyakfűzerek, francia salon iroda és ébresztő órák gyári áron kaphatók **Schönwald Imre** ékszerésznél Király-utca Hattyu épület.

Közgazdaság.

— **A pécsi sertéshizlalda heti-jelentése** 1893. szept. hó 21-ik napján. Sertés állomány 4381 darab sertés. Ölésre alkalmas 1247 darab sertés. Árak: öreg kövér — — — fillér, fiatal nehéz első minőségű 86—88 fillér,

szedett 80—84 fillér kilogrammonkint. Páronkinti 45 kg. élet leszámítással. Süldők ára 60—70 fillér kilogrammonkint élősúlyban. Az üzlet irányzata: lanyha. Takarmány árak: kukorica 11 korona — fillér m.-m., árpa 11 korona — fillér m.-m., kukorica-dara 12 korona 30 fillér, árpa-dara 12 korona 30 fillér. Darálás-dij 1 korona 20 fillér m.-m.

Gabona-arjegyzék.

Pécs szab. kir. városában 1893. évi szeptember hó 23-án tartott hetivásárról.

Az árak métermázsánsként számítatnak.

Buzza	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	6	70	6	50
Kétezere	ó	—	—	—	—
	új	5	70	5	60
Rozsa	ó	—	—	—	—
	új	5	50	5	40
Árpa	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	6	—	5	80
	új	5	40	5	20
Zab	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	6	20	6	—
Kecze	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—
Bükköny	széna	—	—	—	—
	—	—	—	—	—
Kukorica	ó	5	60	5	50
	új	—	—	—	—
Széna	ó	2	80	2	60
	új	—	—	—	—
Szalma	—	1	50	—	—

Kínálat: erős (mintegy 300 gabona kocsi volt a piacon.)

Laptulajdonos: **NAGY FERENCZ.** Felelős szerkesztő: **HAKSCH LAJOS.**

Hirdetések:

Pályázat.

Egy, különösen a horvát (bosnyák) és német nyelvet is jól beszélő, teljesen jártas, képzettséggel és szolid magaviseletű,

megbízható jegyzősegedre

van szükségem, kinek az adó- és egyéb végrehajtásokat is (bizony a legtöbb esetben karhatalom nélkül) eszközölni: tisztéhez tartoznék. Az egyéb feltételek, külön fognak megállapíthatni. A kérvények Baranya-Szalántára (posta helyben) nevemre címezve, volnának ide megküldendők. A fenti kellékek, nemkülönb az életkor, vallás, iskolai képzettség, eddigi szolgálati éveinek (a működési helyek megemlégtésével) lehetőleg okmányilag leendő igazolását kérem.

Olaszi Gábor
szalántai körjegyző.

Az előkelő és a nagy világ illatszere most a

nemzeti illatszer.

(National-Parfüm)

mely kedves és üdítő, a miért zsebpendő-illatszernek is nagyon ajánlható, egy üveg fecskendő-készülékkel 80 krajczár és 1 fit 20 krajczárért kapható:

ifj. Schwarz Benő urnál.

Ház eladás.

Pécs, Majláth-tér 5. számú ház kedvező feltételek mellett szabad kézből eladó. Bővebbet az ott lakó tulajdonosnál.

Circus Henry

műlovardája Pécs, a Buza-téren.

Ma szerdán, szeptember 27-ikén este 8 órakor

Parforce-előadás.

E parforce-előadások Bécsben és Prágában mindenkor igen látogatottak voltak és gyors, biztos lefolyásukkal nagy föltűnést keltettek.

A műsor 20 számból áll, melyek a legváltozatosabb és legélvezetesebb mutatványokat foglalják magokban.

A Palo trió légtornászása.

Miss Beata, mint női jockey.

Mantovani testvérek testgyakorlatai.

Knapp, a bécsi szalon-athleta.

A műsor többi pontjai a falragaszokon:

Záradékkal:

Japan, vagy egy nyári éj Titipuban, nagy némajáték csoportokkal, tánccal.

Holnap és mindennap este 8 órakor nagy előadás.

Rendkívül olcsó

törlesztéses kölcsönök

ajánlatnak, kedvező feltételek mellett föld-birtokra, polgári telkekre, azonkívül városok, községek és hitközségek, mint erkölcsi testületek részére és pedig

- a) 48¹/₂ évre . . . . 5 frt
- b) 45 „ . . . . 5 frt 50
- c) 43 „ . . . . 6 frt
- d) 40 „ . . . . 6 frt 58
- e) 32 „ . . . . 6 frt 70
- f) 22¹/₂ „ . . . . 8 frt

fizetendő tőke és kamat fejében 100 frt kölcsön után évente. Hol? szóbeli vagy írásbeli kérdésre — (5 kros bélyegjegyet csatolva) — tudatja a kiadó hivatal.

Leonhardi-féle tenták

a legjobbak

csakis valódi a feltalálótól:
LEONHARDI ÁGOST, Bodenbach a. d. Elbe

Ezen véd-jeggyel
csász. kir. osztr. magy. kir. szab.
36089. szám. 48274. szám.

Író-tenták:

Leonhardi-féle
Anthracen-tenta kék-fekete
Legf. könyvtenta kék-fekete
Alizarin-tenta, zöld-kék-fek.
Gallus-tenta korom-
Világposta-tenta) fekete
Legjobb író-tenta a könyvvezetéshez, határtalan tartósság okmányok számára. Szabadalmazott eljárásom szerint készítve.

Másoló-tenták:

Leonhardi-féle
Anthracen-másoló
Alizarin író és másoló
Kötően másolódnak; egyszeres- mind könyvelésre is ajánlatosak.

Leonhardi-féle
Encre violette noire communicative
Violette kettős-másoló
Fekete világposta másoló
Egyetlen tentát keresk. levelezésre, melyekről hónapok mulva tiszta másolatok készíthetők.

Leonhardi-féle
Non plus ultra-másoló 4—6 másolat ad. Fontos bankoknak, biztosítványintézeteknek és tengerentúli levelezésre.

Leonhardi-féle
Színes-tenták autograph-tenták, hektograph-tenták, folyékony-tus mérnöknek és rajzolóknak, tinta-porok és kivonatok, bélyegző-festék, másoló-festék, legszebb írógép festékek; fehérmű jegyzés-festék, folyékony enyv- és gummi, hatenyv. fényenyv. Eau de Labarraque tentafoltok eltávolítására papírról és fehérneműről. Pécs-tüszök stb. stb. A bel- és külföldi legjobb írószerekkereskedésben kaphatók.

80.000 drb gyökeres és sima,
4-szer permetezett, peronospora men-
tes, egészséges

amerikai szőlővessző,

a legjobb fajokból, őszi szállításra el-
adó. Előjegyzéseket elfogad és bővebb
felvilágosítást ad Dr. Róth L. Villány.

Gyöngyös-mellék határában levő
2 pár kőre őrlő

Kaparai vizes malom,

a hozzá tartozó 15 hold (1200 öl)
szántóföld és réttel, vagy a malom
a birtok nélkül örök áron azonnal el-
adó. A föltételek bármikor betekint-
hetők Balogh Benedeknél Gy.-mel-
léken.

Világhirű

„LES DERNIÈRES CARTOUCHES ÉS LOHENGRIN“

féle szivarkapapír

Braunstein frères gyárából, Párizsban

65 Boulevard Exelmans 65.

A Braunstein frères cég csakis Gassicourtban (S. és O.) franciaországban létező
saját papírgyárának készítményét hozza forgalomba.

Ezen nagyszerű a legújabb elveken alapuló berendezett telep készítményei a papíripar diadalának tekinthetők.
A szivarkapapír és szivarkahüvely clárusítására szánt gyáriraktár helyége

Bécsben, I. Schottenring 25. sz. a.

Az általunk a „Les dernières Cartouches“ féle papírból készített valódi francia szivarkapapír, valamint
valódi francia szivarkahüvely, melynél minden papírtok a „Braunstein Frères“ céget viseli,

Pécsett Alt és Böhm és Reinfeld A. uraknál kaphatók.

Hirdetések

igen előnyös árakon vétetnek föl ki-
adóhivatalunkban.

TAIZS JÓZSEF

nyomtatvány-raktárában és írószer-keres-
kedésében kapható:

*Az ev. ref. lelkészi hivatalok részére a zsinat által ki-
bocsájtott mintának megfelelő*

keresztelési, esketési és halálozási anyakönyvek
és a hozzá tartozó **kivonatok.**

Baranyavármegye

vásári szabályrendelete, a korcsmai zárórára és a
korcsmai hitelre vonatkozó szabályrendelet.

Kivonat a közs. képviselő testületnek a közutak
megállapítása tárgyában tartott ülés jegyzőkönyvéből stb.

Továbbá a világhirű Leonhardi-féle anthracen, fekete okmány,
gallus, piros, kék és zöldszinű stb. tinták. Kitűnő és olcsó pe-
csétviaszok, ostyák, író és levélpapírok, írotollak tinta- és porzó-
tartók stb. stb.

 nagy választékban és olcsó árakon.